

חַת־ת לַיּוֹם רַבִּיעִי פְּרֻשֵׁת וַיְגִשׁ ד' טַבַּת, ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / רַבִּיעִי

הַיּוֹם בַּחֲמֵשׁ לּוֹמְדִים עַל תַּחֲלַת מַסְעוֹ שֶׁל יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם.

יַעֲקֹב אָמַר: "אֲנִי כָּל כֹּף שֶׁמַּח! יוֹסֵף בְּחַיִּים! הַלֹּאֵי שְׂאֵזְכָּה לְרֵאוֹתוֹ לִפְנֵי שְׂאֵסְתֵּלֵק מִן הָעוֹלָם!"
יַעֲקֹב חָשַׁשׁ שֶׁהוּא יָמוּת בְּמִצְרַיִם, לְכֵן הוּא הִכִּין לְעֲצֻמוֹ מְקוֹם קְבוּרָה בְּמַעְרַת הַמַּכְפֵּלָה עוֹד לִפְנֵי שְׂיָרֵד לְמִצְרַיִם.

יַעֲקֹב אָרַז אֶת כָּל חֲפָצָיו וְאֶת כָּל מִשְׁפַּחְתּוֹ, הֵם יָצְאוּ מִחִבְרוֹן, עָצְרוּ בְּבֵאֵר שֶׁבַע, וַיַּעֲקֹב הִקְרִיב שָׁם קָרְבָּן.

עֲבָשׂוּ, שֶׁהָיוּ כְּמַעַט 70 נַפְשׁ בְּמִשְׁפַּחָה שְׁלוֹ, יַעֲקֹב הִרְגִישׁ שֶׁהוּא יָכוֹל כִּבֵּר לִהְיוֹת לְעַם גְּדוֹל! יַעֲקֹב זָכַר אֶת הַבְּטָחַת ה' לְאַבְרָהָם שֶׁהוּא יִהְיֶה לְעַם גְּדוֹל בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְהִרְגִישׁ רַע עַל זֶה שֶׁהוּא עוֹזֵב אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

ה' בָּא אֵלָיו בְּחִלּוֹם וְקָרָא לוֹ בְּאַהֲבָה: יַעֲקֹב! יַעֲקֹב! יַעֲקֹב עֲנֵה "הַנְּנִי".

ה' אָמַר: "אֵל תִּפְחַד לְרֹדֵת לְמִצְרַיִם, בְּגִלְל שְׂזָה הַמְּקוֹם שֶׁבּוֹ אֵתָה בְּאֵמַת תִּגְדֹּל לְעַם גְּדוֹל. אֲמַרְתִּי לְאַבְרָהָם שִׁיְהִי לוֹ יְלָדִים רַק בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, אָבֵל אֵתָה תִּגְדֹּל בְּמְקוֹם אַחֵר. אֲנִי אֲרַד אֵתָה לְמִצְרַיִם וְגַם אֲדַאֵג לְכֹף שְׂאֵתָה תִּקְבֹּר בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל".

יַעֲקֹב וּמִשְׁפַּחְתּוֹ יָרְדוּ לְמִצְרַיִם. יַעֲקֹב, הַנָּשִׁים וְהַיְלָדִים הִלְכוּ בְּעַגְלוֹת. הֵם הִבִּיאוּ אִתָּם אֶת הַבְּהֵמוֹת מִכְּנָעַן, וַיַּעֲקֹב גַּם לָקַח אִתּוֹ עֲצֵי שִׁיטִּים לְנֹטֵעַ בְּמִצְרַיִם, כִּדִּי שִׁיְהִיו מוֹכְנִים לְמִשְׁכָּן כִּשֶׁהַיְהוּדִים יָצְאוּ מִמִּצְרַיִם. כָּל הַיְלָדִים שֶׁל יַעֲקֹב וְהַנְּכָדִים שְׁלוֹ בָּאוּ יַחַד אִתּוֹ.

תַּהֲלִים / יוֹם ד' לַחֲדָשׁ פְּרָקִים כ"ג- כ"ח

בַּתַּהֲלִים שֶׁל הַיּוֹם יֵשׁ פָּרָק אוֹתוֹ אוֹמְרִים בַּתְּפִלַּת שְׁחֵרִית בִּימֵי רֵאשׁוֹן - שִׁיר שֶׁל יוֹם.

חֶלֶק מֵהַפְּסוּקִים בַּפָּרָק מְדַבְּרִים עַל הַפְּעַם בֶּה הִלֵּךְ שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ לְהִבְיֵא אֶת אַרְוֹן הַבְּרִית לְקַדֵּשׁ הַקִּדְשִׁים שֶׁבְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. שְׁלֹמֹה בִקֵּשׁ מֵהַשָּׁעָרִים שִׁיִּפְתְּחוּ "שְׂאוּ שְׁעָרִים רֵאשִׁיכֶם".

עַל מְלִים אֵלוֹ יִשְׁנֵנו שִׁיר שֶׁשָּׂרִים חֲלָקִים מְמַנּוֹ פְּעָמִים, לֹא סֵתֶם חוֹזְרִים עַל הַמְּלִים. הַמְּלִים הָאֵלֶּה כְּתוּבוֹת פְּעָמִים בַּפָּרָק.

"מצודת דוד" - שמפרש פסוקים מנ"ך (ואומרים שהרביים אהבו את הפרוש שלו) כותב שיש כאן רמז, שתי הפעמים שכתוב "שאו שערים ראשיכם" רומזים לשתי הפעמים שהשכינה שורה בבית המקדש, בבית המקדש הראשון, ובבית המקדש השלישי.
(בגלל שבבית המקדש השני, השכינה של ה' לא שרתה כמו בבית הראשון או כמו שתהיה בבית השלישי).

תניא / פרק ה' (ד' טבת שנה מעוברת)

הערה: הפרטים המופיעים בסוגרים, ככל הנראה הנם מעבר לרמת הילדים. אבל הם שמושיים עבורנו המבגרים, ואולי עבור חלק מהילדים.

חסידות נתנה לנו כדי להביא אותנו לחיות בלמוד תורה, קיום מצוות ועבודת ה'. בפרק זה האדמו"ר הזקן יתן לנו חיות מיחדת בלמוד והבנת התורה. בהמשך התניא, אנחנו גם נלמד מהי החשיבות של המצוות על פני דברים אחרים. אבל בפרק הזה, האדמו"ר הזקן מלמד אותנו מדוע התורה כל כך חשובה.

בפרק הזה האדמו"ר הזקן הולך לומר לנו שבתורה יש משהו חשוב אפילו יותר מהמצוות האחרות. בעולם, כשיש שני דברים שונים, יש דרכים רבות לחבר ביניהם. למשל חברים, אנחנו יכולים להיות באותו חדר, או לתת ידיים, או להתחבא יחד בארון. או אם נקח לדגמה - משחקים שונים, אנחנו יכולים להדביק אותם יחד בדבק ניר, או דבק רגיל.

עם התורה יש משהו ממש מיחד!

אנחנו משתמשים במח הגשמי שלנו כדי ללמד את תורת ה'. (כמו שאמרנו אתמול, גשמיות הכונה לדברים בעולם שאנחנו יכולים להרגיש, לראות, למשש, לטעם או להריח. הידים שלנו גשמיות, הדברים בבית שלנו הם גשמיים, גם המח שלנו הוא גשמי. אי אפשר לראות בתוך הראש של האדם רק מלהסתפל עליו, אבל כן אפשר לראות את המח אם משתמשים במכשירים מיחדים!).

התורה מדברת על דברים גשמיים, לדגמה, ישנה הלכה שאם ראובן קנה משמעות בית, בשהיה מאוד שבור, אז באמת ראובן לא מקבל את הבית לרשותו. זה משהו שה' אומר לנו בתורה. שזה מה שהוא רוצה. יכול להיות שזה אף פעם לא יקרה שמישהו יקנה בית כשהוא מאוד שבור. אבל עדין, זה מה שה' רוצה, וזה חלק מהתורה!

כשאנחנו לומדים תורה ומבינים משהו חדש, המח הגשמי שלנו נהיה מחבר עם תורת ה' בדרך חזקה ומיחדת (הם נהיים ממש כמו דבר אחד - **יחוד נפלא!** אין עוד דבר בעולם שהוא דומה לזה, **אדם גשמי וה' בעצמו!** ועדין יכולים להיות מחברים בכזה חבור).

(כשאנחנו לומדים משהו, תוך כדי שאנחנו מנסים להבין אותו, הענין "מקיף אותנו. ברגע שהבנו את הנושא, המח שלנו "מקף" ו"מחזיק" את הנושא, [דמינו שאתם קופצים לתוך סיר של שוקולד נמס - זה דומה למה שקורה כשאתה מנסה להבין משהו. זה שם, אפשר להרגיש את זה מסביב, אבל עדין לא "השגתם את זה". עכשיו דמינו לכם שאכלתם את כל השוקולד הזה. עכשיו יש לכם שוקולד בתוך הגוף, ואתם מקפים בשוקולד. בדיוק כמו אדם שמבין ענין חדש וזה נהיה חלק ממוחו ומקיף אותו] זהו קשר מאוד חזק).

ובדרך אגב נוסף, שאפשר להשיג את המעלה שמדבר עליה בפרק ה' בשלומדים ומבינים את התורה. אם אתם אומרים את החת"ת אתם מקבלים את המעלה שבחת"ת אבל לא משיגים את "היחוד הנפלא". כדי להגיע לדרגה הזו, צריך באמת להבין את החת"ת שזה בעצם קורה למי שמשתמש בתכנית החת"ת לילדים ☺.

ישנו ספור על אחד מחסידי האדמו"ר הזקן, אחרי שהאדמו"ר הזקן למד את מה שכתוב בפרק הזה (כפי שאנחנו יודעים מ"היום יום" התניא קודם כל נאמר כמאמרים) החסיד נשאר ער 24 שעות ברצף ללמד תורה.

המשנה אומרת: "ותלמוד תורה כנגד כלם" שלמוד תורה שיהיה לקיים כל המצוות (אנחנו אומרים את זה ב"אלו דברים" בסוף "ברכות השחר") למה זה?

(תלמוד תורה כנגד כלם, הכונה שיש בו את כל הדברים שיש במצוות).

האדמו"ר הזקן מסביר (תוך שמוש בפסוקים שונים) שהתורה והמצוות הם כמו מזון ובגדים. התורה נקראת לחם, מצוות הם, כמו שכתבו בזהר, לבושי הנשמה בגן עדן.

מה ההבדל בין מזון לבגוד? מזון נכנס לתוך האדם והבגדים מקיפים את האדם מבחוץ. המצוות הם כמו שה' מקיף אותנו והתורה היא כמו המזון, כאלו ה' נמצא בתוכנו. היות ולמוד תורה הוא מצוה. הרי שהתורה היא גם כמו מזון וגם כמו לבוש! (באמת זה כמו שהסברנו אתמול, כשאנחנו לומדים תורה, התורה מקיפה אתנו. וברגע שהבנו אותה, היא נמצאת בתוכנו).

היום יום / ד' טבת

בערב שבת ישנה הלכה שצריך "להעביר את הסדרה", הכונה היא לעבר על הפרשה ולדעת אותה לפני שקוראים אותה בבית הכנסת. קדם כל לומדים חמש, ואז את התרגום כדי להבין את הנלמד (אם ברצונכם לתרגל את העברת הסדרה, אתם יכולים לחזור על חלקי החמש בחוברות החת"ת של השבוע).

כשאדם מספיק בוגר לעשות זאת, השלחן ערוך אומר, לומר את הפסוקים פעמים ואת תרגום אונקלוס – פעם אחת (תרגום אונקלוס הוא תרגום לארמית שמודפס בחמש, אחד התרגומים הקדושים ביותר).

הרביים היו נוהגים לעשות בסדר הזה: היו מתחילים ביום חמישי בלילה, ועושים עליה אחת או שתיים (כמו יום או יומים בחוברות החת"ת שלכם) כמו שלומדים ב"היום יום" אחר, לומר כל פסוק פעמים ואז את התרגום, ואח"כ עוברים לפסוק הבא. ביום ששי בצהריים (אחרי חצות) כשאנחנו מתכווננים לשבת, הם היו מתחילים שוב מההתחלה, אומרים את כל הפרשה בדרך הזו, ואחר כך את ההפטרה.

שבת בבקר, לפני התפלה הם היו אומרים את העליה האחרונה (החת"ת של שבת) שוב. לפעמים ישנן שתי הפטרות. לדגמה אם זה ראש חודש או ערב ראש חודש וקוראים הפטרה נוספת, בשבת כזו, הרביים היו קוראים את שתיהן.

ל"היום יום" של היום יש שני חלקים, יש רק חמשה מקומות ב"היום יום" שיש בהם את זה, וכך יוצאים ביום השבת! אולי הרבי מלמד אותנו שבשבת אנחנו צריכים להוסיף עוד ללמוד שלנו של תורה וחסידות.

בכל לילה חלק מהנשמה שלנו עולה לה' כדי לקבל חיות ליום הבא (לומדים זאת מספר "הזהר"). אם אדם למד הרבה במהלך היום והתפלל בכונה גדולה. לפעמים הוא יכול לחלוטם על דברים שלמד! זה יכול להיות חלום על גמרא או חסידות! הנשמה יכולה אפילו ללמד דברים חדשים בחלום! הסבה שהיה לו חלום כה מיוחד הוא בגלל המאמץ שהשקיע בעבודת התפלה ולמוד התורה באותו יום.

(בשנה בה נכתב "היום יום", היום חלה שבת פרשת מקץ, העוסקת בחלומות).

ספר המצוות / מצוות לא תעשה קי"ד

היום לומדים מצוה נוספת, **מצוות לא תעשה קי"ד**, בנוגע לאסור להשתמש בבהמות שאמורות להיות מקרבות בקרבן. אסור לגזז את הצמר של הכבשים או החיות האחרות שמוקדשות לקרבן.

רמב"ם / הלכות מעילה פרקים ה', ו', ז'

היום לומדים עוד הלכות על מעילה. אדם שמשתמש או נהנה ממשוהו ששייך לבית המקדש.

פרק ה'- ישנם הרבה מקרים שייכולה להיות שאלה האם האדם עבר עברה של מעילה על ידי שהשתמש במשוהו ששייך לבית המקדש כמו קרבן שמובא על ידי גוי. (כמובן אסור לקחת משהו שלא שייך לך אבל כאן אנו מדברים אודות עברה אחרת שמצריכה תשובה מסוג מיוחד במינו, אפילו אם הוא לא הבחין שהיה אסור לו לעשות).

פרק ו'- בפרק הזה יש הרבה דגמאות לדעת אם אדם עבר על מעילה למשל אם מישהו השתמש במחצית השקל שהיה אמור לתת לבית המקדש.

פרק ז'- לומדים על שני אנשים שעובדים יחד להשתמש בהקדש. למשל אם מישהו ממנה אדם אחר בפליח לתת הקדש למישהו לשמור עבורו. או על בעל שמשתמש בהקדש של אשתו. הרמב"ם נותן דגמאות רבות ואומר מי צריך לעשות תשובה של תשלום השוי והבאת הקרבן.

דרכי החסידות / ה' טבת

בשבועות אחרי הנצחון של ה' טבת, הרבי דבר על כך שכל הספור היה רק נסיון. נסיון הוא אתגר שה' נותן לאדם כדי להוציא את הכחות הטמונים בו מן הכח אל הפעל. האתגר עצמו אינו חשוב, אלא רק התוצאה הנובעת ממנו – הכחות החדשים בהם משתמשים.

בגלל זה אמר הרבי שלא כדאי להתעסק בכל הפרטים הקטנים שהובילו לנצחון. זה רק יבלבל את האדם ובעצם זה יצר הרע. במקום זה, אמר הרבי, יש לדבר על הכחות החדשים והפעלות החדשות שייבואו כתוצאה מה' טבת.

החיות צריכה לנבוע מלמוד בספרים, נגלה וחסידות וכאשר יוצא לאור ספר, קונטרס או מאמר חדש כולם צריכים להתלהב וללמוד אותו. כולם צריכים להבחין שהספר הזה הדפס היא כדי שאני אלמד ממנו ואחיה לאורו.

בשיחות שהרבי אמר במהלך תקופת הנסיון, ואחרי הנצחון, הרבי למד דברים חשובים רבים שאנו יודעים ומעריכים היום רק בעקבות כל הספורה.

אחד מהם הוא שנתנה לנו הבנה ברורה יותר ומהותית יותר מהו רבי. הרבי מסביר, שענין הנשיאות של הרבי ממשך לנצח והרבי הוא יחד עם חסידיו אפילו אחרי ההסתלקות.

היו גם פעולות חדשות שהרבי החל כמו הוצאה לאור של יותר מאמרים ושיחות, פתיחת בתי חב"ד חדשים והרחבת הפעילות של חב"ד ברמה אחרת לגמרי, שאותה כלנו יכולים לראות היום ...

(ראה שיחות ה' טבת ויחי ה'תשמ"ז, י"ב תמוז ה'תשמ"ה, ויקרא תשמ"ז, זאת חנכה ה'תשמ"ו)